

Setmana santa. Any 1952

Mª ROSA MASÓ NOGUERAS / La seva germana

Mentre passava la processó del Dijous Sant pel carrer Nou número 3, a 2/4 de 8 del vespre d'un 10 d'abril de l'any 1952, a la família Masó-Nogueras naixia en Josep, el fill petit de Cal Mosquit, el meu germà. Tots dos, fills d'en Francisco i l'Angelina.

La mare era natural de Dosrius, pubilla d'una casa coneguda de pagesos benestants, Can Vallmajor. El pare era fill d'una família senzilla de Sant Esteve de Palautordera i feia de mosso a Can Vallmajor. Es van enamorar i, després dels atzars de la Guerra Civil i primers anys de postguerra, es van casar i van baixar a viure a Argentona.

En Josep (de més gran es va canviar el nom pel de "Pep") i la Maria Rosa vàrem créixer en un ambient familiar senzill però mai ens va faltar res bàsic. Jo vaig anar a les monges (*Reverendas Religiosas Franciscanas Misioneras de la Inmaculada Concepción*), al col·legi que tenien on ara hi ha la Llar Santa Anna. En Pep, com feien molts nens, també va anar a les monges amb la senyoreta Francisqueta, fins que va fer la primera comunió. Després va seguir a les *Escuelas Nacionales*.

Des de molt jovenets tant en Pep com jo vàrem començar a treballar. En Pep era cinc anys i mig més petit que jo. Als 13 anys jo ja treballava i vaig estudiar Magisteri passant la prova de la Universitat dels 25 anys. En Pep va començar a treballar, oficialment, als 14 anys d'administratiu a les Destil·leries Abril d'Argentona. Després de fer

Foto de la primera comunió d'en Pep. Arxiu Rosa Masó

el servei militar, als 23 anys va obrir una impremta: La Juliana. D'aquesta petita empresa sortiren moltes de les publicacions locals i comarcals.

Quan dic que oficialment va començar a treballar als 14 anys, ho dic perquè el nostre pare, de ben petits, ens feia anar a la vinya cada cap de setmana. La veritat és que en aquells temps ens feia poca gràcia anar a treballar a la vinya i tal com deia en Pep "ara amb la perspectiva que et donen els anys, me'n sento orgullós. Vaig conèixer la terra, el nostre mitjà de subsistència..." i jo dic que, amb els temps, valors l'esforç, el sacrifici

i el treball de col·laboració familiar. Tant en Pep com jo vàrem estudiar de grans.

Tots dos ens havíem involucrat al llarg de les nostres vides en diferents moviments socials, polítics i culturals de la nostra vila. Aquí m'agradaria ressaltar que en Pep, pel fet de ser noi, a nivell familiar va tenir el camí més fàcil. Les noies per poder participar i opinar sobre aspectes polítics, socials o culturals ho teníem molt difícil. Començant per la família i seguint per la societat. Estava mal vist.

En canvi, els nois ho tenien més fàcil. Era més normal. El camí que jo havia intentat obrir

1957. El pati de la casa d'en Fonsu va ser el decorat de fons de la majoria de fotos dels nens d'aquella època. La Rosa i en Pep també hi van ser retratats. Foto: Alfons Güell

a casa per convèncer al nostre pare, en Pep ja el va trobar una mica obert i amb la seva energia, passió, tossuderia, convenciment, treball i estima... va arribar a ser Alcalde.

La gent d'Argentona l'estimava. Ell també estimava Argentona i no escatimava cap esforç!!!

Per això quan se li va diagnosticar la maleïda malaltia de l'ELA (Esclerosi Lateral Amiotròfica). Una malaltia neurodegenerativa, que causa la pèrdua del control muscular i no té cura, no ens ho podem creure. Una persona tan dinàmica, amb tanta energia... NO PODIA SER!!!

En PEP es va jubilar, estava bé... Passa un temps, comença a tenir unes molèsties a les cames, a l'esquena... l'operen però, no acaba d'anar bé, més proves... És, llavors, quan li diagnostiquen l'ELA.

En PEP ha estat valent. Abans de la malaltia res l'espantava i

davant de la malaltia la seva reacció va ser d'anar adaptant-se a la nova situació. Ell sabia el que li tocava viure i ho va anar acceptant amb dignitat.

Durant aquest temps va néixer la seva néta, la petita Sol. Va ser la seva il·lusió i la seva alegria de viure. En va gaudir molt!!

Quan en PEP veia la Sol es transformava i quan la Sol veia l'avi, només tenia ulls per ELL. Era meravellós veure l'abraçada d'AMOR entre tots dos. Quins moments!!!

Ara al final, ja fa més de dos mesos que en PEP no hi és, no està sent fàcil avesar-s'hi. Ens costa assimilar la seva absència. Tots els que l'hem estimat el trobem molt a faltar.

Només obtenim una mica de consol, en pensar que no hi és però el tenim al nostre cor i que ha deixat de patir. Ha trobat la pau.

L'ESTIMEM i L'ESTIMAREM!!!

PEP MASÓ | 10 anys+1

EMÍLIA ILLAMOLA GANDUXÉ

D'aquell temps ja en quedem pocs en actiu i nosaltres, en Pep i jo, érem dels joves. Quan penso en aleshores, sempre és estiu i em ve la imatge d'aquell Pep alt i prim, tal com és ara el nostre fill, que anava una mica encorbat pels problemes d'esquena i, per això, el doctor Calvo li va prescriure jugar a bàsquet. I allà és on el vaig veure per primera vegada, jugant de pivot en l'equip del Bàsquet Argentona a la pista del Centre Parroquial, asseguda a les grades de formigó

tot esperant que jugués l'equip femení.

Finals dels seixanta, començament dels setanta

El grup del que formàvem part es va anar consolidant amb la incorporació de gent de diverses edats i ens vam anar involucrant en temes socials i culturals. En Pep ja estava en la revista *Crit* per les seves conviccions i per la proximitat amb en Pep Duran i la Rosa, la seva germana, i en el grup Estruch de teatre del Centre

Parroquial.

Recordo que quan anàvem amb la colla als aplecs de sardanes, en Pep, amb espadnyes de betes blanques, comptava i repartia. D'aquell grup sorgí el Club d'Esplai Els Cabirols, del qual vam ser monitors primer en el local del carrer Sant Ferran i després en el de l'Aiguanaf, (més tard l'Aixernador), que organitzava colònies, acampades i sortides al Pirineu.

De quan assistíem a xerrades i actes convocats pel boca-orella en locals de paròquies que això-